

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 13. kolovoza 2017. [\[Multimedia\]](#)

Vjera – oslonac na životnom putu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjem tekstu Evanđelja (Mt 14, 22-33) opisana je epizoda s Isusom koji se, nakon što je cijelu noć proveo u molitvi na obali Galilejskog jezera, zaputio prema lađi svojih učenika, hodeći po vodi. Lađa je usred jezera, zaustavljena jakim protivnim vjetrom. Kad su ugledali Isusa kako dolazi hodeći po vodi, učenici su ga zamijenili s utvarom i uplašili se. Ali On ih umiruje: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ (r. 27). Petar, svojom uobičajenom naglošću, govori: „Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“. A on mu reče: „Dođi!“ (rr. 28-29). Petar silazi s lađe i počinje hodati po vodi prema Isusu; ali zbog vjetra se prestrašio i počeo tonuti. Tada povika: „Gospodine, spasi me!“ Isus odmah pruža ruku i dohvaća ga (rr. 30-31).

Ovo izvješće iz Evanđelju sadrži bogatu simboliku i potiče nas razmišljati o našoj vjeri, bilo kao pojedinaca bilo kao crkvene zajednice, također vjeri svih nas koji smo danas ovdje na Trgu. Ima li ova crkvena zajednica vjere? Kakva je vjera u svakom od nas i vjera naše zajednice? Lađa je život svakoga od nas, ali to je i život Crkve; suprotni vjetar predstavlja teškoće i kušnje. Petrova molba: „Gospodine, zapovjedi mi da dođem k tebi!“ i njegov krik: „Gospodine, spasi me!“ veoma su nalik našoj želji da osjetimo Gospodinovu blizinu, ali i strahu i tjeskobi koji nas prate u najtežim trenucima našeg života i naših zajednica, obilježenog unutarnjim krhkostima i vanjskim teškoćama.

U tom trenutku, Petru nije bila dovoljna Isusova sigurna riječ, koja je bila poput ispružena konopa za koji se trebao uhvatiti kako bi se odupro protivnim i turbulentnim vodama. To je ono što se može dogoditi i nama. Kad se ljudi čvrsto ne drže Gospodinove riječi nego, da bi imali veću sigurnost, konzultiraju horoskope i vidovnjake tada počinje tonuti. To je znak da vjera nije jaka. Današnje Evanđelja nas podsjeća da nam vjera u Gospodina i u njegovu riječ ne otvara put gdje je sve lako i spokojno; ne oslobađa nas oluja života. Vjera nam daje sigurnost u jednu Prisutnost, prisutnost Isusa koji nas potiče prebroditi oluje života, sigurnost ruke koja nas hvata kako bi nam

pomogla suočiti se s teškoćama, pokazujući nam put i kad vlada tama. Vjera, ukratko, nije bijeg od životnih problema, već je oslonac na putu i daje mu smisao.

Ova je epizoda prekrasna slika stvarnosti Crkve svih vremena: to je lađa koja se, na svojoj plovidbi, mora suočiti također s protivnim vjetrovima i olujama, koje prijete da će je prevrnuti. Ono što je spašava nisu hrabrost i kvaliteta njezinih ljudi: jamstvo protiv brodoloma je vjera u Krista i njegovu riječ. To je jamstvo: vjera u Isusa i njegovu riječ. Na toj lađi smo na sigurnom, unatoč svojim bijedama i slabostima, pogotovo kad pokleknemo i poklonimo se Gospodinu, poput učenika koji, na kraju, „poklone mu se ničice govoreći: „Uistinu, ti si Sin Božji!" (r. 33) Kako je lijepo reći Isusu te riječi: „Uistinu, ti si Sin Božji!" (r. 33) Hoćemo li ih svi zajedno reći? „Uistinu, ti si Sin Božji!"

Neka nam Djevica Marija pomogne da ostanemo stameni u vjeri kako bismo se othrali olujama života i ostali na lađi Crkve kloneći se napasti da idemo na zabavne ali nesigurne brodove ideologija, moda i slogana.